

[Mads Larsen.]

eller paa Dag- eller Ugeløn, og alle dermed ligestillede, hvis han under sin Virksomhed kommer til Skade paa en saadan Maade, at hans Arbejdsevne væsentlig forringes enten for bestandig eller for længere eller kortere Tid, kan erholde en saadan Erstatning, at den sikrer ham og hans paarørende en taalelig Eksistens under de forandrede Vilkaar samt, saafremt Ulykkestilfældet medfører Døden for den paagældende Arbejder, en saa rundelig Erstatning, at hans efterladte Enke og Børn ikke, foruden det store personlige Tab, de har lidt, skal staa mer eller mindre økonomisk hjælpeløse. Det er kun rimeligt, at den Arbejdsgiver eller Virksomhed, han var beskæftiget hos, skal betale en meget væsentlig Del af, hvad en saadan Sikring mod Følger af Ulykkestilfælde koster. Lad mig dog her indskyde den Bemærkning, at det synes efter den hidtil foregaaede Forhandling ikke rigtig at være i Erindring hos Tingets ærede Medlemmer, at Staten jo ved sit Tilskud bidrager meget væsentligt til at holde Præmierne nede paa en rimelig Højde.

Med Hensyn til den foreslaaede Omorganisation af den lovpligtige Ulykkesforsikring er jeg enig med den højtærede Minister og det sagkyndige Udvalg i, at den nuværende Ordning er meget dyr. Dette var man fra alle Sider i det Udvalg, der beskæftigede sig med Spørgsmaalet i 1927, enig om og forsøgte at raade Bod paa, men efter de foreliggende Oplysninger er dette Forsøg jo ikke lykkedes. Det er klart, at det meget store Antal af Selskaber gør, at Administrationen bliver dyr. Vi kan derfor give vor Tilslutning til Tanken om at overlade den lovpligtige Forsikring til en snæver Kreds af Forsikringsforbund, navnlig naar disse baseres paa de nu bestaaende gensidige Selskaber. Om Forslaget her har truffet netop den rigtige Afgrænsning, kan man jo drøfte i det kommende Udvalg. Men hvis det herigennem lykkes at opnaa en saa stor Besparelse, 1¼ Million, som den højtærede Minister regner med, vil det være et meget stort Fremskridt fra det bestaaende.

Ligeledes kan vi tiltræde Forslaget om for de højere Invaliditetsgraders Vedkommende at gaa over fra Kapitalerstatning til Rentesystemet. Dog mener jeg ligesom Ministeren og Mindretallet i Udvalget, Ingeniør Schøller, at det er rigtigt at fastslaa, at Renterevision ikke kan finde Sted, naar der er gaaet 5 Aar. Vi finder det ogsaa i sin gode Orden, at der ydes Refusion til Sygekasserne for de Penge, de har udbetalt i de første 13 Uger efter det indtrufne

Ulykkestilfælde, thi dette hører jo retteligt ind under Ulykkesforsikringen.

Ud fra de almindelige Bemærkninger, jeg begyndte med, kan vi ligeledes tiltræde, at den Nedsættelse paa 15 pCt. af alle Erstatningsbeløbene, der blev foretaget i 1927, nu ophæves. Naar den samlede Socialreform skal have Udsigt til at bestaa urørt gennem et længere Aaremaal, er det nødvendigt, at Rammerne er saa rummelige, at Erstatningen kan være forsvarlig under vekslende Forhold. Men ogsaa under Hensyn til Overgangen til Rentesystemet er en saadan Rummelighed paakrævet. Naar man ser dette Forslag, ser de Udredninger, der findes i Bilagene, vil det ses, at man her har fastholdt den hidtil gældende Beregningsmaade med Hensyn til Erstatning for Invaliditet, saaledes at man regner for fuld Invaliditet $\frac{2}{3}$ af Aarslønnen, og dette vil, naar man gaar over til Rentesystemet, føre til, at vi her vil yde for fuld Invaliditet efter Forslaget 1 400 Kr., for 50 pCt.s Invaliditet 700 Kr., for 25 pCt.s 350 Kr. Nu forekommer det mig, at disse Summer i sig selv ikke virker afskrækkende, men man skal dog huske paa, at dette er alt sammen beregnet efter Maksimallønnen. For mange Arbejdere, som bliver Genstand for en alvorlig Ulykke, der medfører 50 pCt.s Invaliditet eller derover, vil det jo blive meget mer minimale Summer, Renten vil kunne blive fastsat til, og derfor forekommer det mig, at man maatte være interesseret i, at Rammen virkelig er tilstrækkelig vid, naar man gaar over til Rentesystemet, fordi den ellers ikke vil kunne dække det, den skulde.

Jeg vil gerne rejse det Spørgsmaal, om man virkelig fra Venstres Side vil anse Summer som dem, jeg her har nævnt, for at være urimelig høje. Thi hvis en Mand, der er blevet Invalid, som har mistet sin Arbejdsevne ved et Ulykkestilfælde, der paa een Gang har vendt op og ned paa hele hans og hans Families Eksistensforhold, skal have en Erstatning paa 1 400 Kr. som fuldt Vederlag, et Vederlag, som Arbejdsgiveren og Samfundet i Fællesskab har sikret ham, tror jeg, de allerfleste vil sige, at det er ingenlunde en virkelig Erstatning for den tabte Arbejdsevne, men det bliver jo endda ringere, jo lavere den paagældendes Aarsløn er. Men rent bortset fra dette Forhold, maa man jo efter min Mening se at komme paa Højde med de omliggende Lande, og jeg skal da tillade mig paa Grundlag af de Oplysninger, der findes i Bilagene (Sp. 4397 i Tillæg A.), at nævne enkelte Ting.

Nu er vi altsaa paa det rene med, at